

άλφαβητάριο

Ψηφισμα της Γενικής Συνέλευσης του Ελληνικού Παιδαγωγικού Οργανισμού 1975

ΣΕΒΙΝΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ἄλφ αβητάριο

Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

17.000

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

Άλφαβη

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

- Γ. ΣΑΚΚΑ

τάρτο

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1975

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ια

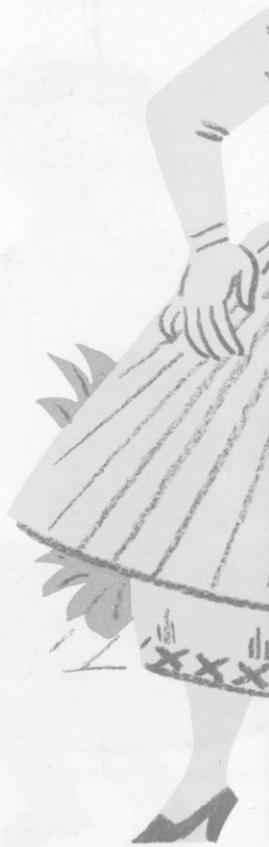

ο Ια

Ο ο

Ο ο

α

ν

ν ά.

Νά, νά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

—Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

—”Ελα, νινί

Ε

—”Ελα, νινί, ἔλα.

”Ελα, νινί, νάνι.

Ι ι ι...Ο ο ο...

η

“Ελλη

–Νά η “Ελλη.

Νινί, νά η “Ελλη.

”Αννα

A

—”Αννα, ἔλα.
”Ελα,” Αννα.
”Ελα, ”Ελλη.

μ

μῆλα

-“Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μῆλα.

Μίμη

M

–Μῆλα, Μίμη.

”Ελα, Μίμη, ἔλα.

”Ελα, μῆλα μέλι.

Ππ

Παπί

-Πά, πά. Πί, πί.

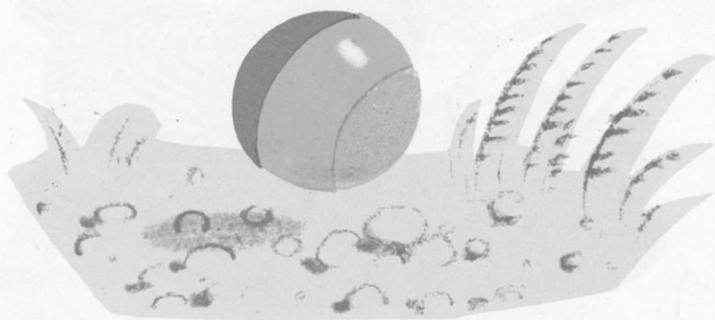
Παπί, Μίμη.

Παπί, "Αννα.

Νά ένα παπί.

Τόπι

Ττ

- Τόπι, τόπι, Μίμη.
Τόπι, τόπι, Έλλη.
–Πέτα, Άννα, τὸ τόπι.
”Άννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κότα

Κὰ κὰ κὰ ἡ κότα.
-Νά, ἡ κότα, Μίμη.
Νά, ἡ καλή κότα.
-Νά τί ἔκαμε.

γάλα

γ

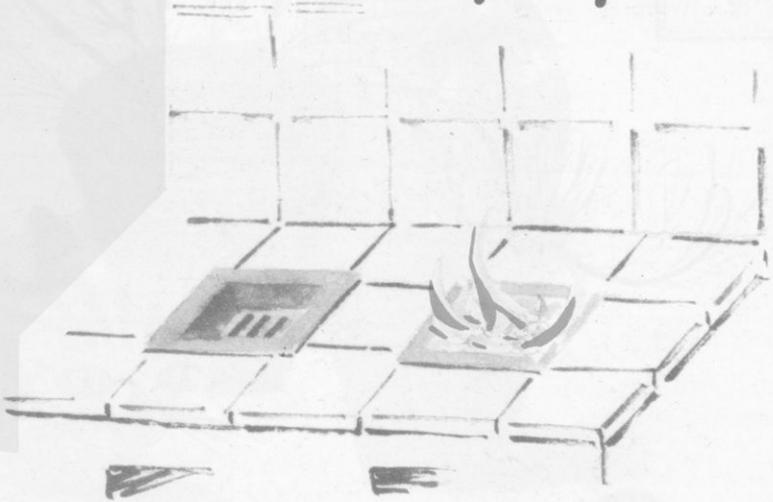

- Νά τὸ γάλα, Μίμη.
"Αννα, "Ελλη, ἐλᾶτε.
Καλὸ γάλα, ἐλᾶτε.
–Πᾶμε, λένε ὄλα.

ιὰ,

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο ἔκανε ή γάτα.
–Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι ἐμένα γάλα.

Γάτα

—Νιάο νιάο, ή γάτα.

—Πι πί, τò παπί.

Τότε ή γιαγιά έλεγε:
—Γάτα, μή τὸ παπί.
Γάτα, μή τὸ παπί.—

Χ χ...ή χήνα

—Χ χ...ή χήνα.

—Χ χ...τά χηνάκια.

—Πά πά...ή πάπια.

—Πί πί...τά παπάκια.

—Γάτα, μὴ τὰ χηνάκια,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ρ ρ...τὸ νερό

—Ρ ρ...τὸ νερό.

—Νιάο νιάο, ἢ Ριρή.

—Πὶ πί, τὸ παπί.

—Χ χ, ἢ χήνα.

— Χήνα, πάπια, Ριρή,
έλατε, πίνετε νερό,
έλεγε ή "Αννα.

Ω

ώρα

—Τικ τάκ, τικ τάκ,
έκανε τὸ ρολόι.
—Μίμη, νά τὸ ρολόι.
Ἐννέα ἡ ὥρα,
έλεγε ἡ Ἄννα.
Πᾶμε τώρα...

σ σ... σιγά

σ

— Μίμη, "Αννα, σιωπή.

Έλατε σιγά-σιγά.

— Γιατί σιγά, μητέρα;

ρώτησε ή "Αννα.

— Νάνι μέσα τὸ μωρό,

ἔλεγε ή μητέρα.

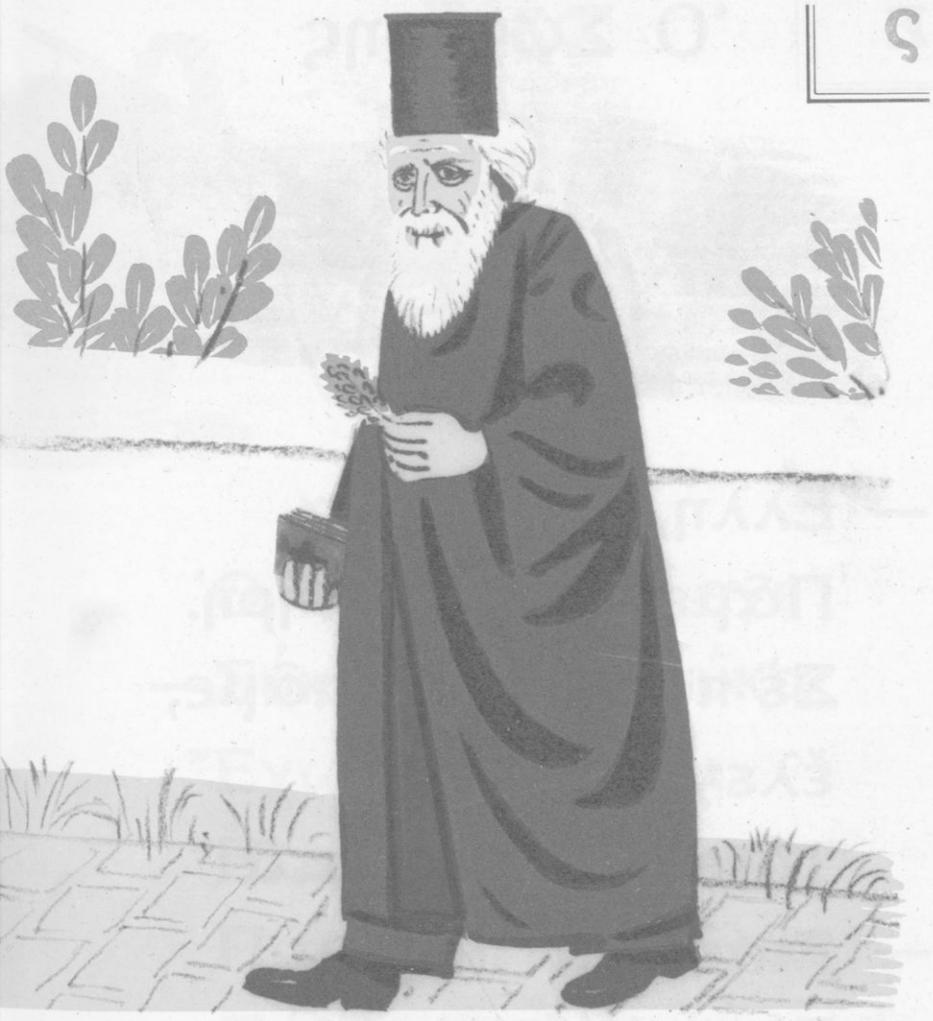
Ὁ παπᾶς

—Νᾶ τος ὁ παπᾶς,
ὁ καλὸς παπᾶς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.

—Νᾶ σᾶς ἀγιάσω...

Καλὸ μήνα,
ἔλεγε ὁ παπᾶς.

Σ | Ο Σωτήρης

- “Ελλη, “Ελλη, ἔλα.
Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
ἔλεγε ἡ “Αννα.
Τότε ἡ “Ελλη ρωτᾶ:
— Γιατί νὰ πᾶμε;
Τί νὰ κάνουμε,” Ἀννα;

Σύκα

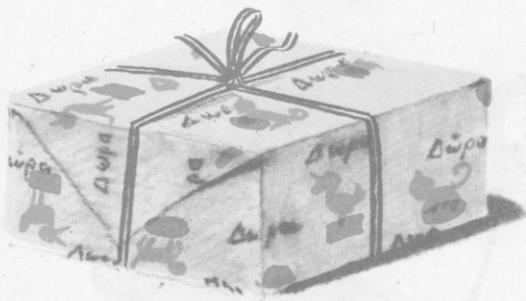
υ

‘Ο Σωτήρης ἔλεγε:
—Σύκα, καλὰ σύκα.
”Εχω σύκα μέλι.
”Ελα, πάρε,” Αννα.
Πάρε κι ἐσύ,” Ελλη.
Πάρτε καλὰ σύκα..

δ

δέμα

— Μίμη, ένα δέμα.

“Ένα δέμα με δώρα,
έλεγε ή “Αννα με γέλια.

‘Ο πατέρας έλεγε:

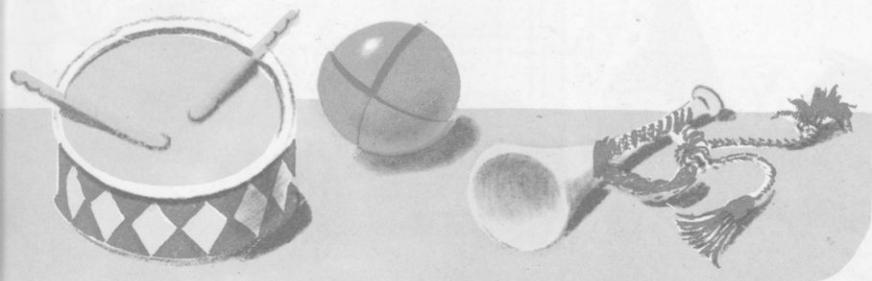
— Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.

”Αννα, πάρε κι ἐσύ.

Πάρε κι ἐσύ, “Ελλη.

Ὁ Ἡλίας

H

— Ἡλία, Ἡλία, ἔλα.

Ἔλα νὰ δῆς δῶρα.

Τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.

Νὰ τὸ τόπι...

Νὰ ἡ χήνα...

Τί πολλὰ δῶρα, Ἡλία,

ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β... ό βοριάς

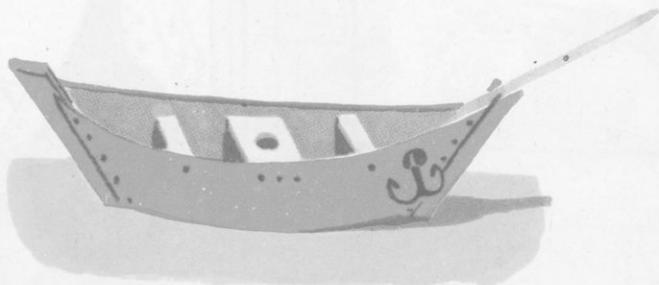
**—Β β...έκανε ό βοριάς.
Β β...έκανε μέ βοή.**

Ἡ μητέρα ἔλεγε:
— Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε ὅλα κάτι.
Τί δυνατὸς βοριάς!
Πολὺ δυνατὸς βοριάς.

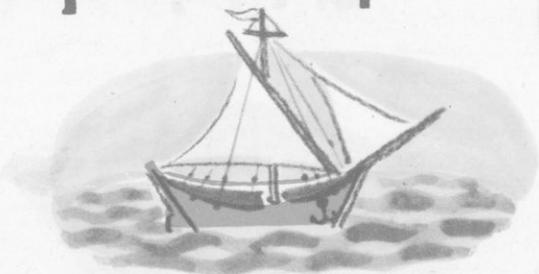
Α Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:
— Δῆμο, Δῆμο, ἔλα.
Δὲς ἓνα καράβι.
Ἐνα μεγάλο καράβι.
Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:
— Βάλε, Μίμη, τιμόνι.
Βάλε, Μίμη, πανιά.

“Ωρα καλή

Ω

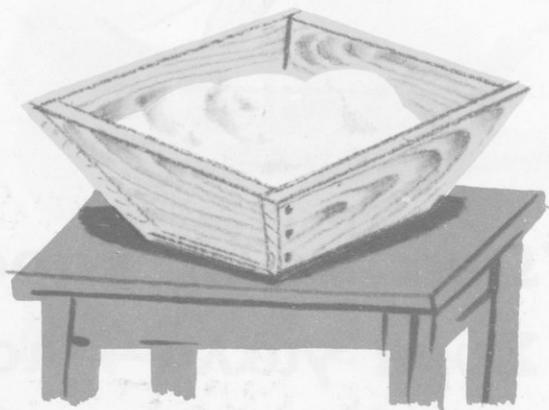

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλὸ—γιαλό.
Σύρε μὲ τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε μὲ τὸ βοριά.
Σύρε μὲ τὸ νοτιά,
ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ

ζυμάρι

Ἡ Ἑλλη ἔλεγε:
"ὦρα γιὰ ζύμωμα.
Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.
Δῶσε, γιὰ νὰ ζυμώσω.
Νὰ ζυμώσω κι ἐγώ.

Νά ὁ Ζήσης, ὁ μανάβης.

Γύριζε μέ τὸ ζῶο

κι ἔλεγε δυνατά:

—Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...

Ἡ Ἄννα ἔλεγε:

—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.

Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

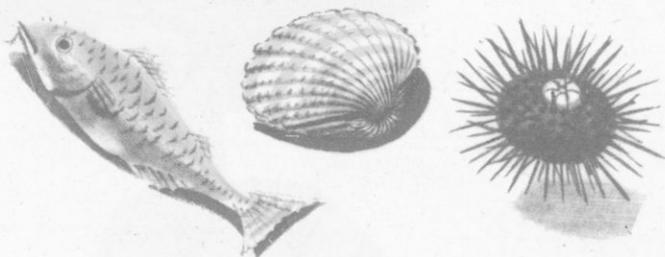

—Θυμαρί, θυμάρι, Ζωή.
Δές τί καλὸ θυμάρι.
Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
Θέλω νὰ τὸ μυρίσης,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ὁ Σταμάτης

Α

στ

Νά ὁ κύριος Σταμάτης.
Νά τος μὲ ἓνα καλάθι.
Τὸ βαστᾶ στὸ ἓνα χέρι.
Στὸ ἄλλο βαστᾶ ζυγαριά.
Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

—Ψάρια, έδω τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
”Έχω ψάρια γιὰ ψητά,
ψάρια γιὰ τηγανητά.
Πάρτε καλὰ ψάρια,
ἔλεγε ὁ Σταμάτης,
ὁ Σταμάτης, ὁ ψαράς.

Ψ Ψ

φωτιά

‘Η”Αννα φυσᾶ τὴ φωτιά.
Τὴ φυσᾶ δυνατά: φ φ...
‘Η φωτιά ὅμως δὲν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴ φωτιά,
φύσηξε πάλι: φ φ...
‘Η φωτιά ἄναψε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ καθάρισε καλά
κι ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανὴ φώνηξε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τὰ στὴ φωτιά.

Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

Τὰ ἔβαλε στὴ φωτιά,
φύσηξε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιὰ ἄναψε πολὺ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ξ

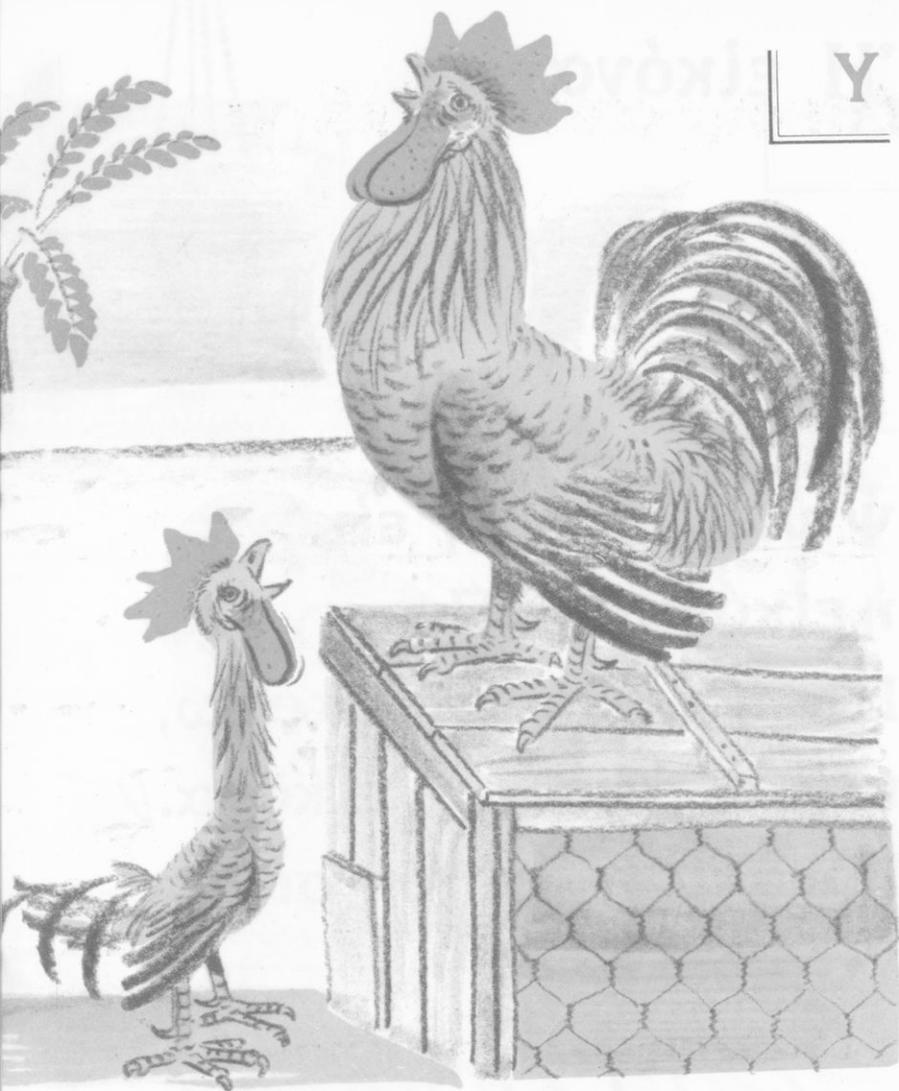
Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξερὰ ξύλα.
Ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.
Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

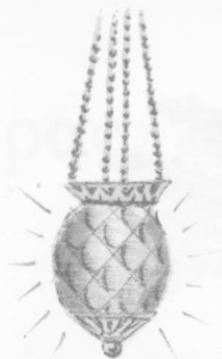

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκορας.

Τό κοκοράκι φώναζε:
—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σά νά ἔλεγε:
« ‘Υπερήφανε κόκορα!
Δές κι ἐμένα... »

Ἡ εἰκόνα

ψηλὰ ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.//
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
Ἕστερα λέει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἔτοιμοι ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

ὁ Μίμης, ἡ “Ἑλλη, ἡ” Ἀννα,
ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τὸ σχοινάκι

Ἡ Ἄννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.

Τρέχει μὲ χαρά,

κι ὅλο λέει:

—Τρέχω, τρέχω,

μὲ χαρὰ πηδῶ,

τὸ σχοινάκι τ' ἀγαπῶ.

σχ, τρ

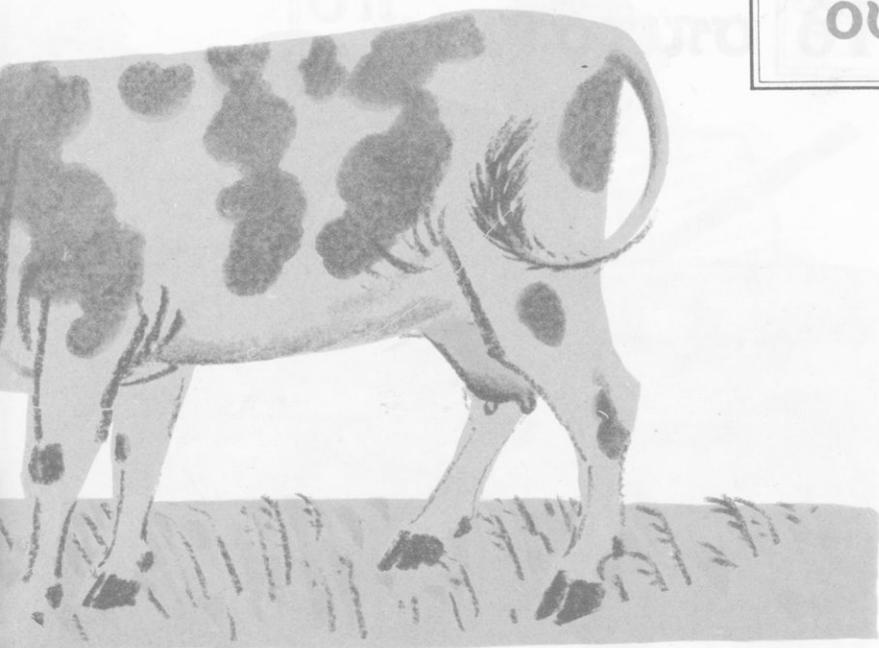
Μού...ή άγγελάδα

Α

Μού, μού...ή άγγελάδα.
Μού... έκανε ή άγγελάδα,
σά νά έλεγε:
«Θέλω τò φαγητό μου.

Α

Φέρε, "Αννα, φύλλα».

‘Η "Αννα ἔφερε φύλλα.

‘Η ἀγελάδα ἔτρωγε
κι ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά.

Τὸ σπιτάκι

‘Ο Μίμης λέει:
—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θὰ φτιάσω ἕνα σπιτάκι.

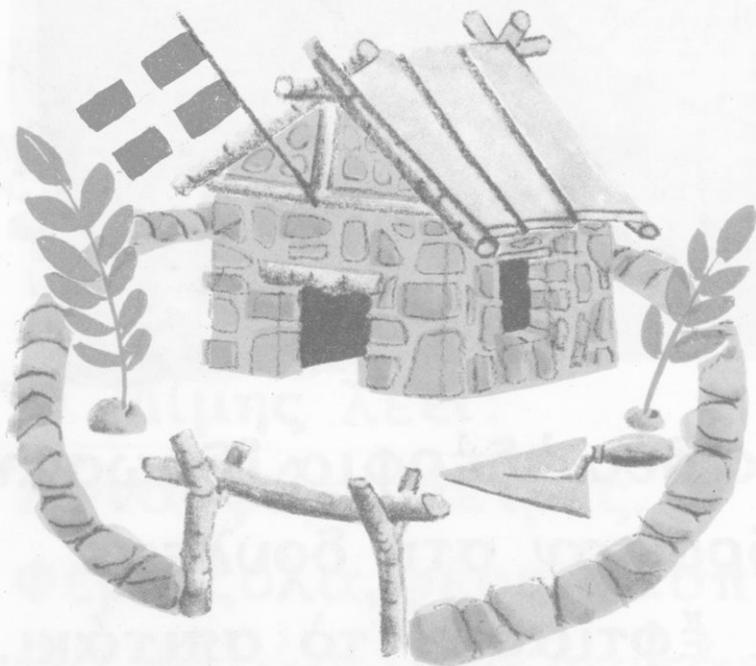
σπ,

δρ

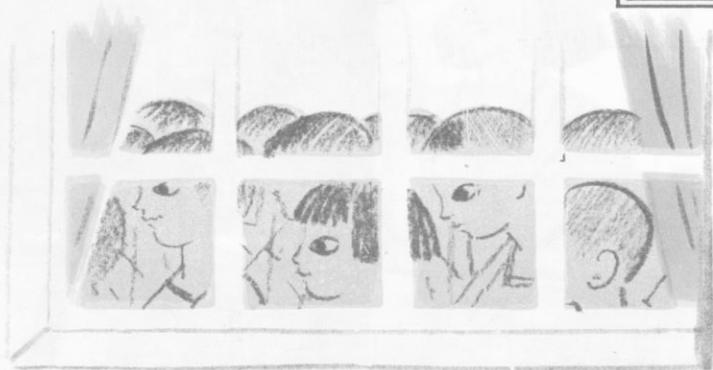
Τὰ δύο ἀδέρφια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στή δουλειᾶ
κι ἔφτιασαν τὸ σπιτάκι.

“Όταν τὸ τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν :
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

Α Ἡ αἶθουσα

αι

Νά ἡ αἶθουσα.

Εἶναι πολὺ μεγάλη.

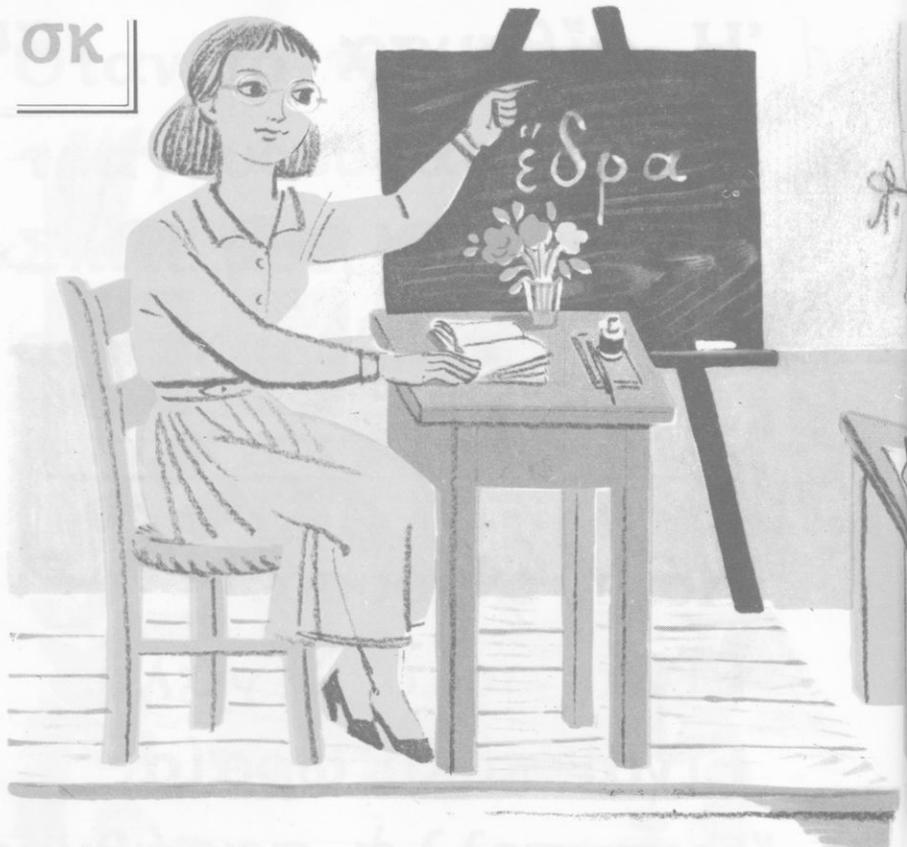
Εἶναι πολὺ ωραία.

Ἔχει πολλὰ παράθυρα. Α

Ἔχει πολὺ ἥλιο,

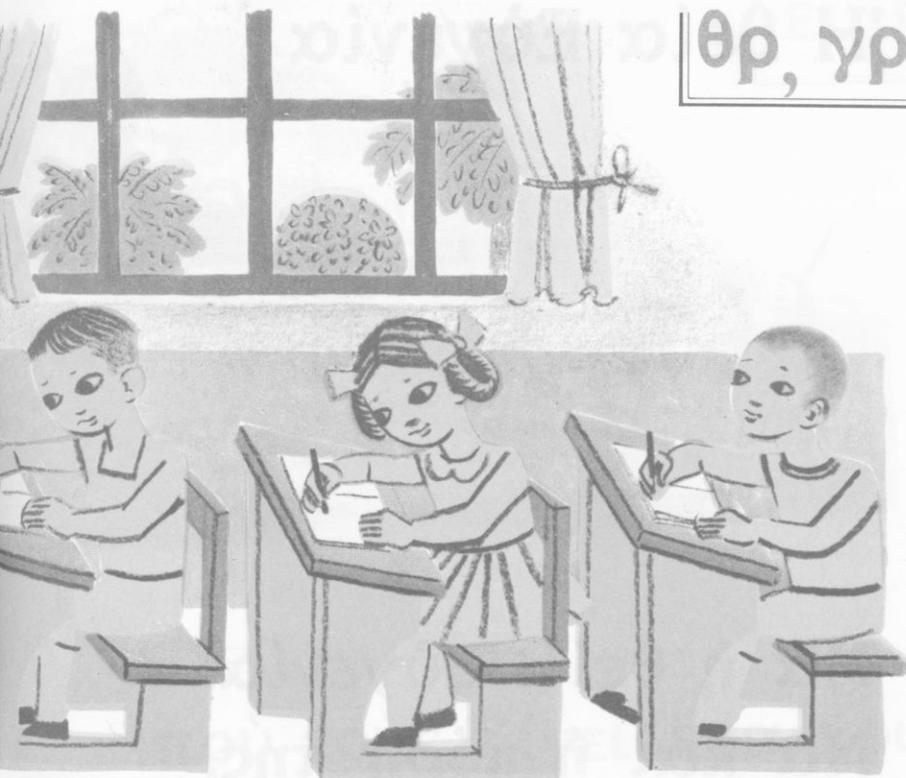
ἥλιο πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καί ἡ δασκάλα.
Εἶναι στήν ἔδρα της.
Νά καί τὰ παιδιά.

θρ, γρ

Εἶναι στὰ θρανία τους.
Γράφουν στὰ τετράδια.
Γράφουν τὴ γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴ θεία,

ΕΥ=ΕΒ

πού τους δίνει ένα κουτί.
Το κουτί έχει ευζωνάκια.
Έχει πολλά ευζωνάκια.
Είναι όλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.

Χορεύουν στὸν πεῦκο.

Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.

Πρώτη σέρνει τὸ χορό.

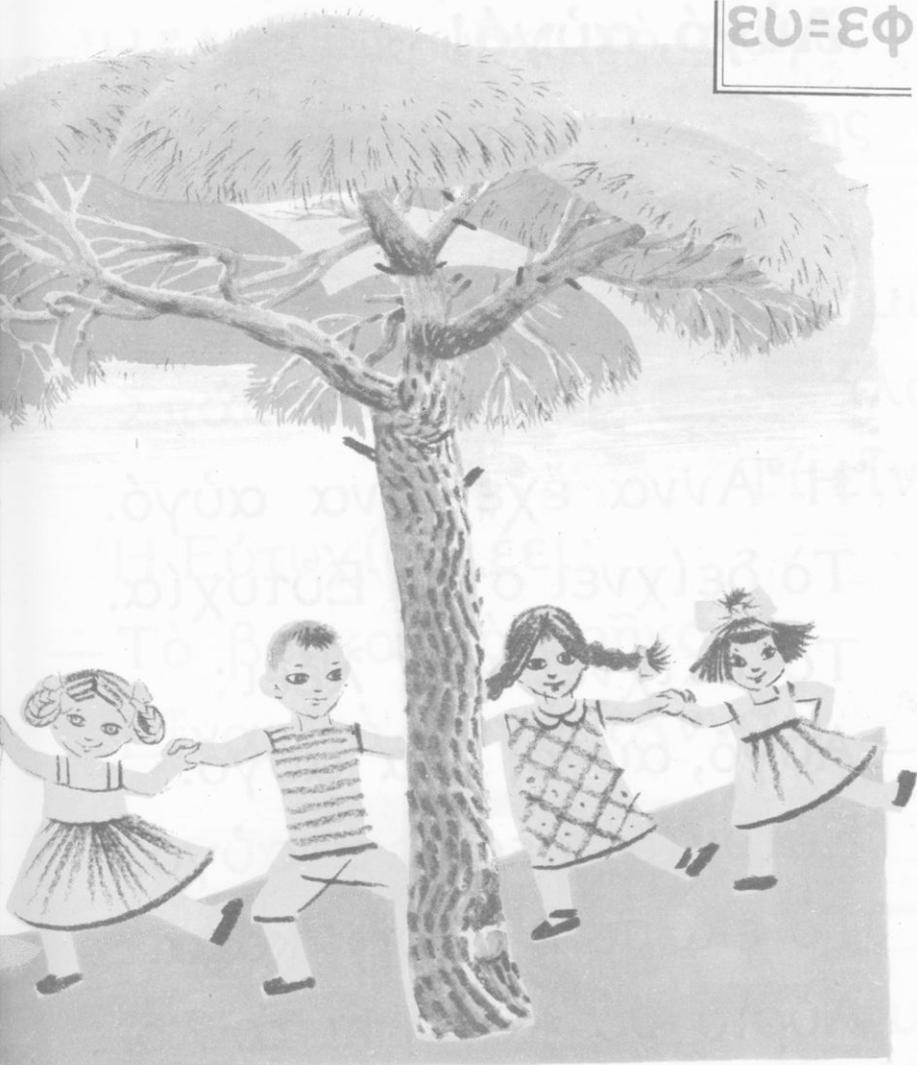
Ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:

«Χαίρεται ὁ πεῦκος τὸ βουνὸ

καὶ ἡ ρεματιὰ τῆ λεύκα,

μὲ τὸ λευκό της τὸ κορμὶ

καὶ τὰ ἀσημένια φύλλα».

Αύγό, αύγό!

‘Η”Αννα ἔχει ἕνα αύγό.
Τὸ δείχνει στὴν Εὐτυχία.
Τὸ δείχνει καὶ λέει:
—Αύγό, αύγό, ἕνα αύγό.
Εὐτυχία, δές ἕνα αύγό.
Τὸ ἔκαμε ἡ μαύρη κότα.
Αὐριο θὰ κάμη κι ἄλλο.

‘Η”Αννα κρύβει τὸ αὐγό.

Τὸ κρύβει στὰ χέρια της
καὶ λέει στὴν Εὐτυχία:

— Σπάζω πάγο, βρίσκω ἄσῆμι,
Σπάζω ἄσῆμι, βρίσκω μάλαμα.

Τί εἶναι;

‘Η Εὐτυχία λέει:

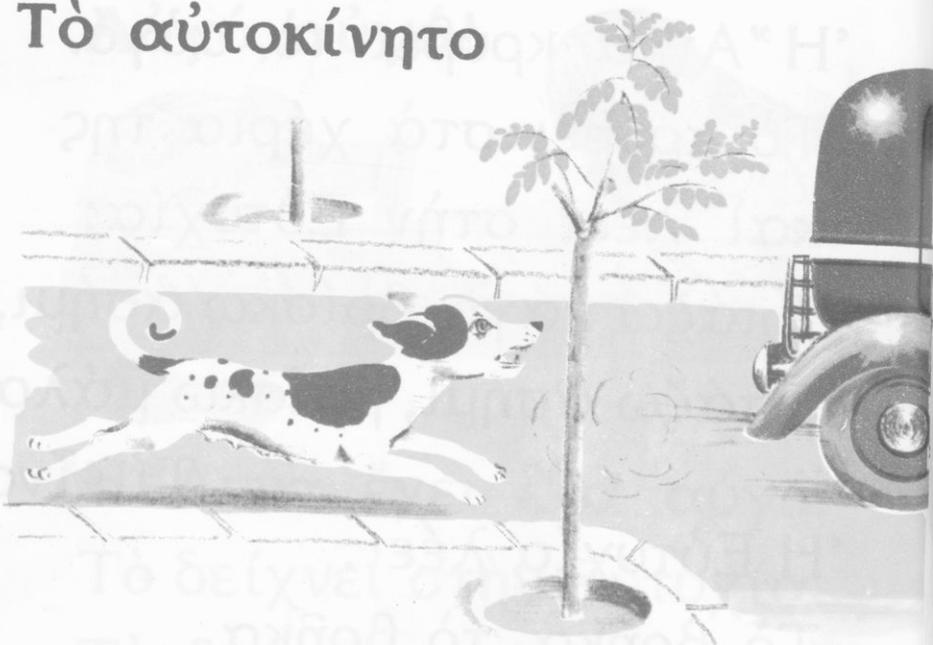
— Τὸ βρῆκα, τὸ βρῆκα.

Εἶναι τὸ αὐγό, ”Αννα...

αυ=αβ

Τὸ αὐτοκίνητο

10 Φορες ηη Α να α ο νο ο
“Ενα αὐτοκίνητο περνᾶ.

Τί ὠραῖο αὐτοκίνητο!

Ἡ Αὔρα τρέχει ἔξω

ἀπὸ τὴν αὐλή. Τὸ κυνηγᾶ.

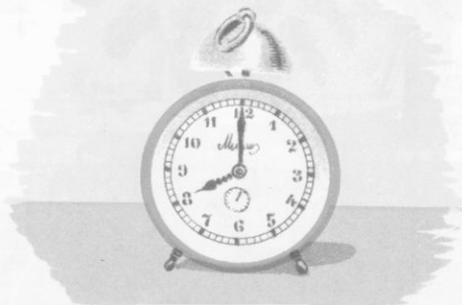

αυ=αφ

Θέλει νὰ τὸ φτάση.
Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαβγίζει ἀκόμη.
Μὰ αὐτὸ ἔφυγε πιά.

Καληνύχτα

ΧΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾶ τὸ ρολοί.
Χτυπᾶ σὰ νὰ λέη:
«Ὡρα ὀχτώ. Καληνύχτα».

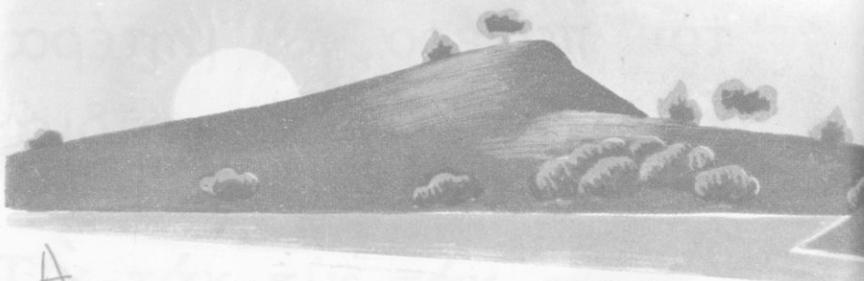
Τὰ παιδιὰ γονατίζουν.
Γονατίζουν στὴν εἰκόνα.
Λένε τὴν προσευχή τους:

—«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου, Ἀ
νά φυλᾶς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ». Ἀ

πν

Α Ξύπνησε, παιδί

Α Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.

Κικιρίκου, οί πετεινοί.

Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
τὸ πουλάκι κελαηδεῖ.

Α Ξύπνα, φάνηκε ἡ αὐγή.

Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.

Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ γῆ.

—Τσίου, τσίου!

ΤΣ

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
κελαηδοῦν τὰ πουλάκια.

Εἶναι σὰ νὰ λένε :

«Ξυπνήστε, ἀρνάκια.

Ξυπνήστε, κατσικάκια.

Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

— Παιδιά, παίζουμε τὸ λύκο;

— Παίζουμε, παίζουμε.

— Ἐγὼ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.

— Ἐγὼ ἄρνάκι, λέει ἡ Ἄννα.

— Ἐγὼ κατσικάκι, λέει ἡ Ἑλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.
Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:
—Μές στὸ δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»
Ὁ Μίμης ἀποκρίνεται:
—Ψάχνω, ψάχνω νὰ σᾶς βρῶ!

Τὸ μπαστούνι

— Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.

— Ἐχει μεγάλο μπαστούνι.

— Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια
καὶ τραγουδοῦν πάλι:

— Μές στὸ δάσος περπατῶ.

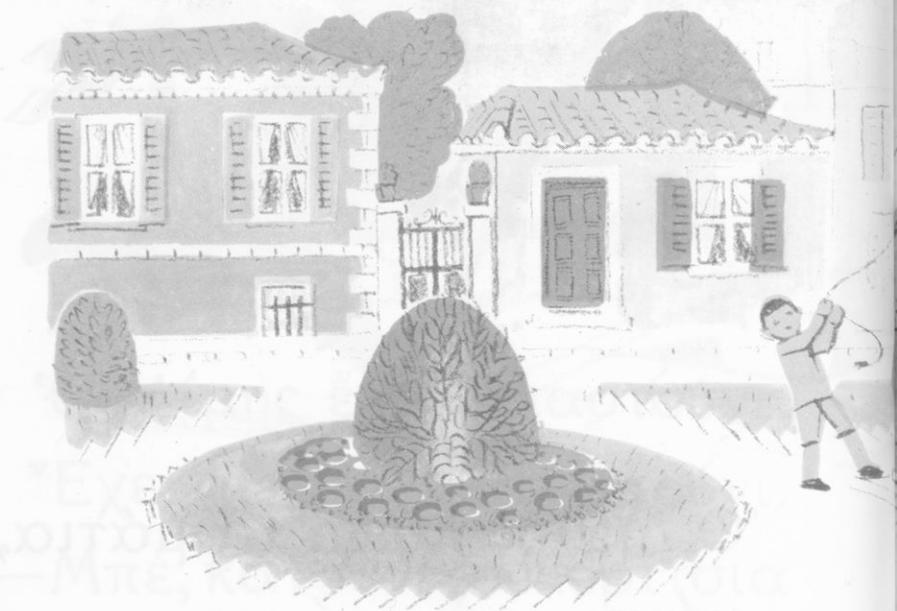
— Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:

«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

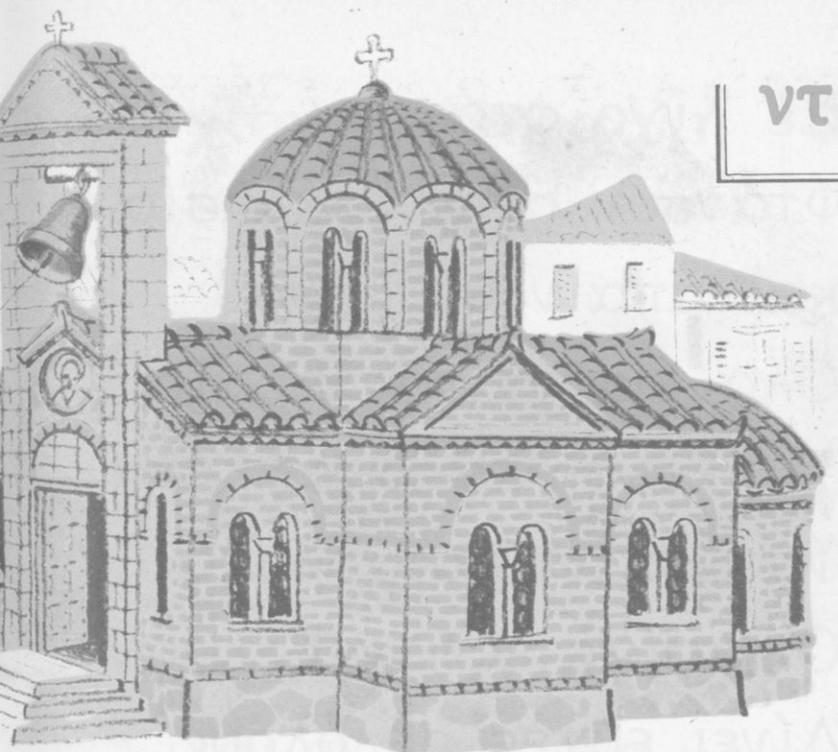

‘Ο Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιὰ τούμπα
καὶ λέει γρήγορα:
—Παίρνω τὸ μπαστούνι
καὶ σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

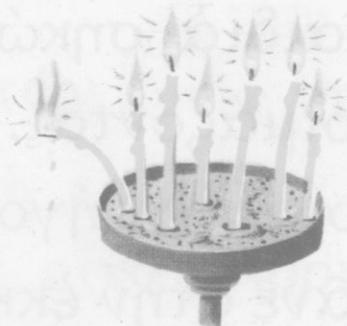
«Ντίν ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπᾶ ή καμπάνα.
Σήμερα εἶναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
κι ἐτοιμάζονται.
Ντύνονται γρήγορα.
Θὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία.

Σὲ λίγο φτάνουν.
Φτάνουν στὴν ἐκκλησία
καὶ μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια ἀναμμένα.
Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχὲς σὲ ὅλους.

Φ τ

Ἡ χιονισμένη αὐλή | σμ

Ἅπαντα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλη.
Κάνουν μπάλες με χιόνι.
Παίζουν και τραγουδοῦν:

« Χιόνι έπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στην αύλή.
Κοκκινίζει ή μύτη μας,
τρέχομε στο σπίτι μας »

Στὸ τζάκι

4 M
Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.

Λάμπει ἀπὸ τὴ φωτιά.

Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιά.

~~Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.~~

A

Νά καὶ ἡ γιαγιὰ μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

A

‘Η”Αννα σηκώνεται. βλ
Φεύγει από τὸ τζάκι.

Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.

Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλή.

Τὴ βλέπει χιονισμένη.

‘Η”Αννα τότε λέει:

—Κάνει κρύο, παγωνιά.

Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
πού ἔχει σγουρά μαλλιά.
Παίζει τὸν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιά.
Ὁ Σγουρός τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανή.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει αὐτὸ πὺ γράφει.

‘Ο βασιλικός

‘Η”Αννα τραγουδᾷ:

«Μάνα, σγουρός βασιλικός,
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.
Μάνα μου, ποιός τὸν πότιζε
καὶ ποιός τὸν δροσολόγιζε;
”Εβγαλε φύλλα καὶ κλωνιά
καὶ σκέπασε τὴ γειτονιά
καὶ σκέπασε κι ἐμένα,
πού μὲ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
Αὐτὸ ἔκαμε ἡ "Αννα.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ρισβᾶς διαβάζει:
Διαβάζει στὸ γράμμα:
«Ρίξε τὴ σβούρα σου!»
Βγάζει τότε τὴ σβούρα
καὶ τὴν πετᾶ μὲ ὄρμη.
Σβίν... κάνει ἐκείνη
καὶ γυρίζει γρήγορα.

Ὁ κόκορας

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα τῆς:
«Βασιλιάς δὲν εἶμαι,
κορόνα φορῶ.
Ρολοὶ δὲν ἔχω,
τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶμαι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:
—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

‘Η”Αννα τότε λέει:
—Τὸ βρήκατε, τὸ βρήκατε.
Εὐχαρίστησε τὸ Σγουρὸ
καὶ ὅλα τὰ παιδιά.
Τὸ παιχνίδι τελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέει:

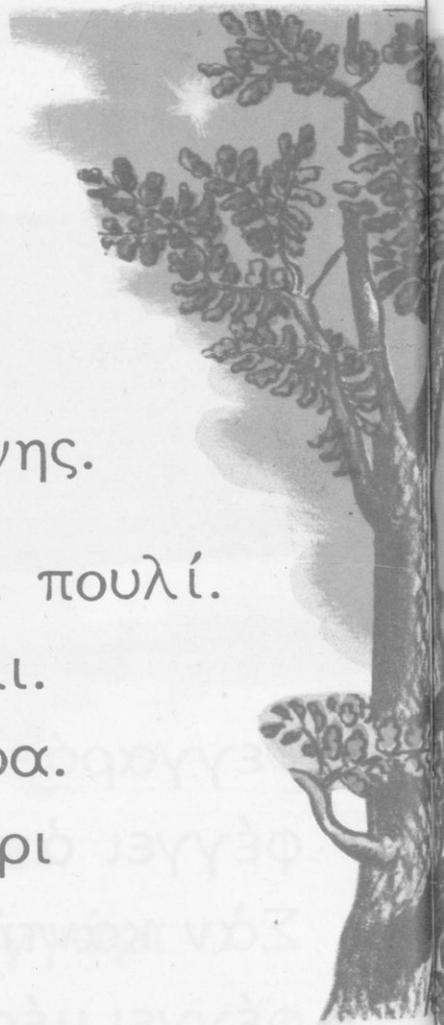

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιόνης

—Γκιόν, γκιόν!
φωνάζει ὁ γκιόνης.

Ὁ γκιόνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τὸ φεγγάρι
καὶ φωνάζει:
—Γκιόν, γκιόν!

Στὴν ἔξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στὴν ἔξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομὴ σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

- ‘Ο Λάμπρος παίζει.
- ‘Ο Στρατής τρέχει.
- ‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.
- ‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

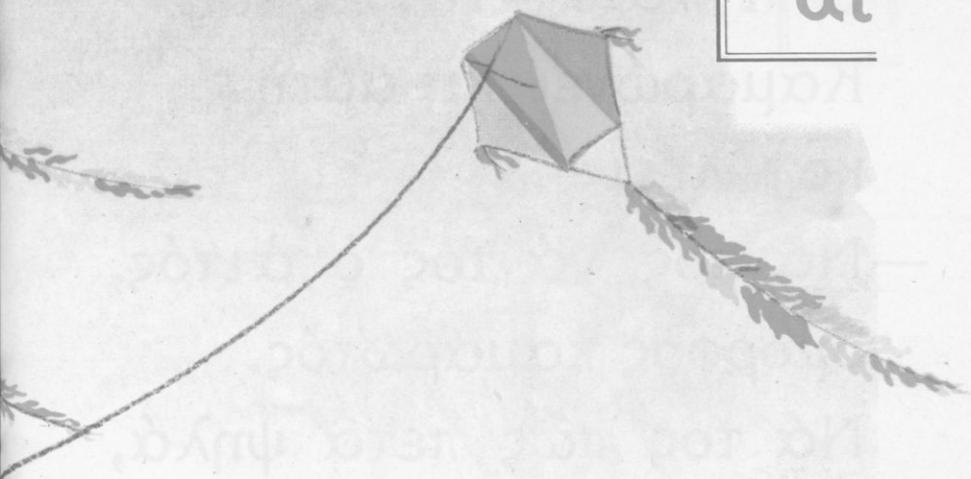
Νά καὶ τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κύρ-Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

‘Η”Αννα τραγουδᾷ:
 «Νεραντζούλα φουντωμένη,
 μὲ νεράντζια φορτωμένη».

‘Ο άιτòς

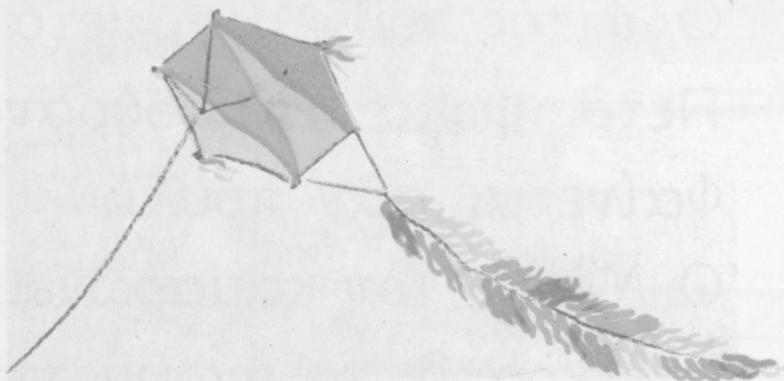

Ὁ αἶτὸς τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατᾶ τὸ σχοινὶ γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάι του.
Καμαρώνει κι αὐτὴ
καὶ λέει:

— Νά τος, νά τος ὁ αἰτός,
ὄμορφος καμαρωτός.

Νά τος πῶς πετᾶ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾶ.

Τὸ ἀηδόνι

αη

—'Ακοῦτε, ἀκοῦτε!

λέει ἡ 'Αγλαΐα.

Ἐνα ἀηδόνι.

Κελαηδεῖ μέσα στὸ δάσος.

Τί ώραῖα κελαηδεῖ!

Τί ώραϊα κελαηδεῖ
τὸ ἀηδόνι!

Κελαηδεῖ καλύτερα
ἀπὸ ὅλα τὰ πουλιά.

Τὰ παιδιὰ στέκονται
καὶ τὸ ἀκοῦνε.

—Κελάηδησε, ἀηδόνι!
τοῦ λένε.

‘Ο έλεγχος

ΥΧ

‘Η”Αννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τόν έλεγχο.
Βλέπει τò βαθμό της
καί λέει:
—Πῆρα «ἄριστα».

Θὰ χαρῆ ἢ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν δοῦν τὸν ἔλεγχο.

“Αλφά—Βήτα—Γάμμα—Δέλτα—

...όμα, δέλτα.

...βιβλίο φέρ τα

...χαρτί,

...καθετί.

Γιά να γράφω γραμματάκια,

του Θεού τα πραγματάκια.

Θά χαρή η γιαγιά.

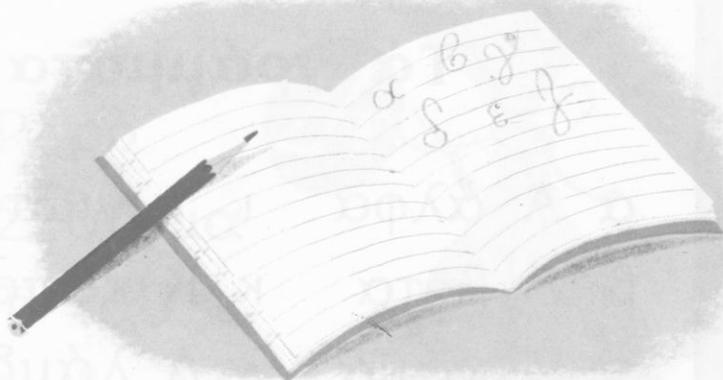
Θά χαρούν οι γονείς.

Θά χαρούν

όταν δούν

”Αλφα—Βῆτα

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.

”Ολα τὰ βιβλία φέρ τα
καὶ μολύβι καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράφω καθετί.

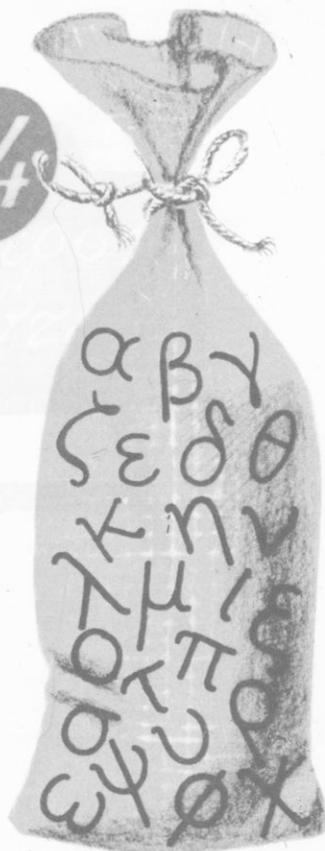
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τὰ γράμματα

α	A	ἄλφα	ι	I	γιῶτα
β	B	βῆτα	κ	K	κάπα
γ	Γ	γάμα	λ	Λ	λάμδα
δ	Δ	δέλτα	μ	M	μὶ
ε	E	ἔψιλον	ν	N	νὶ
ζ	Z	ζῆτα	ξ	Ξ	ξὶ
η	H	ἦτα	ο	O	ὄμικρον
θ	Θ	θῆτα	π	Π	πὶ

ρ Ρ ρὸ
σ Σ σίγμα
τ Τ ταῦ
υ Υ ὕψιλον
φ Φ φὶ
χ Χ χὶ
ψ Ψ ψὶ
ω Ω ὠμέγα

24

Πρώιμη προσευχή

Καθε πρωινη προσευχεται
σταυρωνει τον σταυρο και λεει
Ομοιω πρωι ευχησω
Εσεν θα θυμησω
Θεε μου και πατερα,
και Σε παρακαλω,
πολι να με φωτισης
και να με βοηθησης
και τούτη την ημέρα,
να είμαι παιδι καλό*

Α Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει·

«Μόλις πρωὶ ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλι νὰ μέ φωτίσης
καὶ νὰ μέ βοηθήσης
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νὰ εἶμαι παιδί καλό».

Στή βρύση

Ὁ Μίμης ξύπνησε. ^A

Ξύπνησε πρωί - πρωί σήμερα.

Ἔτσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στὴ βρύση. ^A

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλένεται.

Πλένεται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρὸς.

Θέλει τὴν ὑγεία του.

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

Ὁ Μίμης χαίρεται τὸ νερό,
χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

Α Γύρω στο τραπέζι

“Ολοι εἶναι στο τραπέζι.
Παίρνουν τὸ πρωινό τους.
Πίνουν ζεστὸ γάλα, πίνουν τσάι.
Τρῶνε καὶ λίγες φέτες ψωμί. Α
“Ολοι εἶναι χαρούμενοι
καὶ τρῶνε μὲ ὄρεξη.

Μὲ ὄρεξη τρώει καὶ ἡ Λόλα.
“Εμαθε πὼς τὸ γάλα κάνει καλό.
Κάνει μεγάλο καλό στὰ παιδιά.
Ἡ Λόλα πίνει ὄλο τὸ γάλα.
Σηκώνει τὸ φλιτζάνι καὶ λέει:
—Μητέρα, ἤπια ὄλο τὸ γάλα.
—Καλά, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

‘Η κούκλα τῆς ‘Ελλης

‘Η ‘Ελλη δέν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ τέσσερα.
Κάθεται σπίτι μαζί μὲ τὴ Λόλα.
Πότε παίζει μὲ τὴν ἀδερφή της
καὶ πότε μὲ τὴν κούκλα της.
Τὴ ντύνει καὶ τὴ στολίζει.

“Όταν τή βάζη νά κοιμηθῆ,
τή νανουρίζει καί λέει :

« Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

“Ελα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ’ το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἔλαφρά νά τὸ κοιμήσης
στή ζεστή σου τὴν ἀγκάλη.

Κοιμήσου καί παράγγειλα
στήν Πόλη τὰ προικιά σου.
Στή Βενετιά τὰ ροῦχα σου
καί τὰ χρυσαφικά σου ».

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιά κοιμοῦνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στοῦ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει:

- Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦρθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμης.
"Ὑστερα σηκώνεται ἡ Ἑλλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
"Ὅλα τρέχουν στήν Ἄννα
καί τή ρωτοῦν:

—Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;

—Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.

Ἐλᾶτε κοντά νά δῆτε.

✱ Τὰ παιδιὰ κοιτάζουν ἔξω
καί βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καί λένε χαρούμενα:

—Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε.

Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

A Χελιδόνι μου γλυκό

— Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
πού ἤσουνά τόσον καιρό;
Σέ ζητοῦσα σὰν τρελό. A

— Ἦμουνα στὴν ξενιτιὰ
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιὰ.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στὴν παλιά μου τὴ φωλιά.

— Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ,
πὼς πολὺ σέ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!

Ὅλα εἶναι χαρούμενα τώρα.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός.

Δὲν ἔχει πιά σύννεφα.

Τὰ χιόνια ἔχουν λιώσει.

Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.

Ἔφυγαν μέ τ' ἄρνιά τους
καὶ πῆγαν στὰ ψηλὰ βουνά.

Τὰ δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.

Ἦφυγε πιά ὁ Χειμῶνας.

Πάει ἢ παγωνιά καὶ τὸ κρύο.

Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδᾷ :

«Ἦρθε ἢ Ἄνοιξη, παιδιά,
καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καὶ πουλάκια
καὶ ὠραῖα λουλουδάκια».

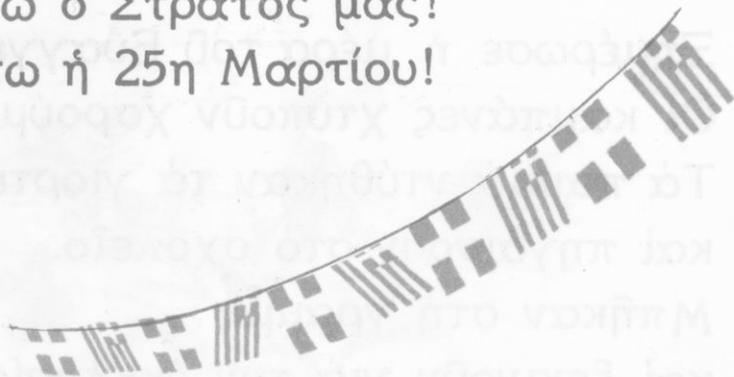
Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιὰ ντύθηκαν τὰ γιορτινά τους
καὶ πηγαίνουν στό σχολεῖο.
Μπῆκαν στή γραμμὴ
καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ.

“Όταν τελείωσε ή έκκλησία,
τά παιδιά γύρισαν στό σχολείο.
Έκεϊ μαζεύτηκε πολύς κόσμος,
πού ήθελε νά δῆ τήν έορτή,
τήν έορτή του σχολείου.
Τά παιδιά τραγούδησαν.
Ό δάσκαλος έβγαλε λόγο.
Στό τέλος όλοι φώναξαν:

- Ζήτω ή Πατρίδα μας!
- Ζήτω ό Στρατός μας!
- Ζήτω ή 25η Μαρτίου!

Στὴ σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ἡ σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανό
καὶ στὴ μέση χαραγμένο
ἕναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μὲ καμάρι
δὲ φοβᾶται τὸν ἐχθρό.
Σὰν τὴ θάλασσα γαλάζια
καὶ λευκὴ σὰν τὸν ἄφρο.

Τὰ καταστήματα

‘Ο Μίμης πηγαίνει στο σχολείο.
Δίπλα του πηγαίνει ἡ Ἄννα.
Τώρα βρίσκονται στήν πλατεία
καί κοιτάζουν τὰ καταστήματα.
‘Η Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης λέει:

- Αὐτό εἶναι τὸ κατάστημα,
πού ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ μανάβης εἶδε τὰ παιδιά
καὶ λέει:

— Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιά.

Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέει:

— Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε.

καὶ θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο

Στὸ δρόμο σὰν βαδίζω,
εἶμαι προσεχτική.
Τὸ βλέμμα δὲν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀκόμη
προσέχω, ὅταν φτάσω
μπρὸς σ' ἓνα σταυροδρόμι,
ποὺ πάω νὰ τὸ περάσω.

Α 'Η ἐκκλησία

Νά καί ἡ ἐκκλησία.

Λέγεται «Ἁγιος Ἰωάννης».

Ἔχει μεγάλη καμπάνα,

Α πὺ ἀκούεται παντοῦ.

Τὰ παιδιά κάνουν τὸ σταυρό τους,
ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ἦ ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τὸν παπα-Ἡλία.

Καὶ ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου.

Τὰ παιδιά, ὅταν τὸν βλέπουν,

τρέχουν άμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι.

Ὁ παπα-Ἡλίας χαμογελά.

Ἔστερα τὰ εὐλογεῖ.

Τοὺς δίνει τὴν εὐχὴ του καί λέει:

— Ἐχετε τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχετε τὴν εὐχὴ μου...

Ἡ Λαμπρὴ 4

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἢ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.

Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία. A

Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιά.

Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.

Ὅλοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.

Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!

χτυπᾶ χαρωπὰ ἢ καμπάνα.

Ἡ φωνή της ἀκούεται καθαρά.

Εἶναι σὰ νὰ τοὺς λέη:

— Ἐλᾶτε ἀπόψε στὴν ἐκκλησία.

Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.

Ἀπόψε θ' ἀναστηθῆ ὁ Χριστός μας.

Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ γιορτάσωμε...

Μπαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.

Τὰ καντήλια καὶ οἱ λαμπάδες καΐνε
καὶ σκορποῦν γύρω φῶς.

Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,
γιατὶ ὁ Χριστός θὰ ἀναστηθῆ.

Χαρούμενα εἶναι καὶ τὰ παιδιά.

Χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς τους.

A Ἐπιστρέφουν στο σπίτι

Βγαίνουν από την ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καὶ εὐχονται ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ὁ πατέρας φιλεῖ τὰ παιδιά του.
Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τὴ λαμπάδα της
καὶ προσέχει νὰ μὴ σβήση.

Πηγαίνει τὴ λαμπάδα στο σπίτι.
Τὴ δίνει στὴ γιαγιά καὶ λέει:

— Χριστός ανέστη, γιαγιά.

‘Η γιαγιά τή φιλεῖ καί λέει:

— ‘Αληθῶς ανέστη, παιδί μου.

‘Υστερα παίρνει τή λαμπάδα.

Πηγαίνει στό εἰκόνημα
καί ανάβει τὸ κανδήλι.

Πασχαλιὰ

Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιὰ
μὲ ἀγάπη, μὲ φιλιὰ,
μὲ αὐγὸ καὶ μὲ ἄρνι.
Χαίρονται οἱ χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλὰ,
τί τραγούδι καὶ φωνή.
Χαίρονται οἱ χριστιανοί.

Στήν έξοχή

Τὰ παιδιά πῆγαν στήν έξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή μέ τὸ σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τὸ πρωὶ μέ γέλια.
Σὲ ὄλο τὸ δρόμο τραγουδοῦσαν.

Ὅταν ἔφτασαν στήν έξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά.

Ἐκεῖ ὄλα ἦταν ὠραῖα.

Τὰ δέντρα ἦταν ἀνθισμένα.

Τὰ σπαρτὰ ἦταν καταπράσινα.

Σὲ λίγο ἄρχισαν τὸ παιχνίδι.

Ἄλλα ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.

Ὁ Μίμης μάζευε λουλούδια,
γιὰ νὰ κάμη στεφάνι.

Οί πεταλούδες

‘Η Άννα έπαιζε με τις φίλες της.
Κυνηγούσαν πεταλούδες.
Μόλις όμως πλησίαζαν,
οί πεταλούδες πετούσαν μακριά.

Α
Στό τέλος ή "Αννα έπιασε μιὰ.

Ήταν μιὰ μικρή πεταλούδα.

Ο Τὰ φτερά της ήταν ώραϊα.

Εϊχαν διάφορα χρώματα. Αο

Ή "Αννα τήν κρατουϊσε άπαλά
καϊ τής τραγουδουϊσε:

«"Ελα, πεταλουδιτσα μου,
στάσου νά σε τσακώσω,
δέ θα σου τσαλακώσω
καθόλου τὰ φτερά.

Θά σε ταϊζω ζάχαρη,
θα σου 'χω για σπιτάκι
μεταξωτό κουτάκι,
θα ζήσης μιὰ χαρά...»

Ἡ πεταλούδα ὅμως ἤθελε νὰ φύγη
καὶ ἂν εἶχε φωνή, θὰ ἔλεγε:

«Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη,
καθόλου δὲ μὲ μέλει.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατὺ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα λυπήθηκε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγη.

Α Πρωτομαγιά Α

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπιστήτε,
μές στή δροσούλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρῆτε. Α

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὄμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδήστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νά τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στη θάλασσα

Μιά μέρα ὁ πατέρας εἶπε:

— Παιδιά, θὰ πᾶμε στη θάλασσα.

Ἐκεῖ θὰ παίξετε, θὰ χαρῆτε.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐτοιμαστῆτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τὰ παιδιά

κι ἔτρεξαν νὰ ἐτοιμαστοῦν.

Ἡ μητέρα ἐτοίμασε φαγητό,

γιὰ νὰ πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλοὺς κεφτέδες,

ἔβρασε ἄρκετὰ αὐγά,

πῆρε τυρί, ψωμί καὶ φροῦτα.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ ἔφτιαξε ἓνα δέμα,

πού τὸ τύλιξε μὲ προσοχή.

Ὁ πατέρας ἔφερε τὸ αὐτοκίνητο.
«Του... του» ἔκανε τὸ αὐτοκίνητο,
καὶ βγῆκαν ὅλοι στὸ δρόμο.
Σὲ λίγο ἀνέβηκαν προσεχτικὰ
καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.
Τὰ παιδιά εἶχαν μεγάλη χαρά.

Στὴν ἀκροθαλασσιὰ

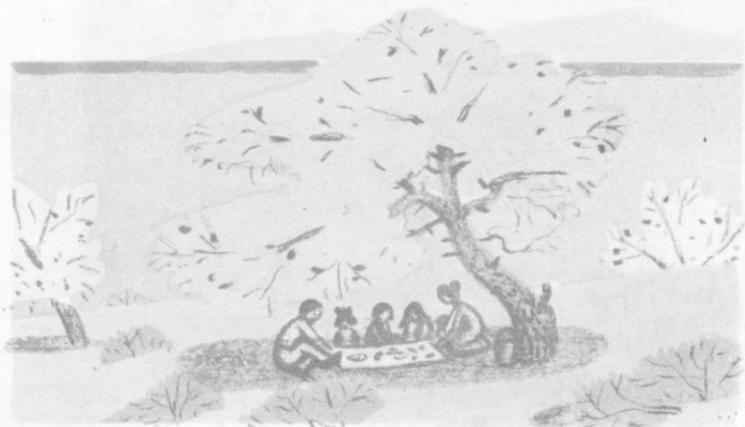

Ἔφτασαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ.
Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο
καὶ κοίταζαν γύρω.
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἤσυχη,
πού ἔμοιαζε σὰ λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριὰ
καὶ οἱ ψαράδες τραγουδοῦσαν.
Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.

‘Ο Μίμης είχε ένα καραβάκι.
Τὸ ἔβαλε σιγά-σιγά στὴ θάλασσα
κι ἐκεῖνο ἔπλεε, χωρίς νὰ βουλιάζη.
‘Η Ἄννα πετοῦσε πέτρες
καὶ ἄκουε πὺ ἐκαναν «μπλούμ».
‘Η Ἑλλη μάζευε χαλικάκια.
‘Η Λόλα ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμο.
‘Ολα τὰ παιδιὰ ἔκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

“Όταν ἦρθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν στὴν ἄμμο νὰ φᾶνε.
“Όλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά,
πὺ τὸς φάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸ τραγούδησαν.
Ἡ Ἑλλη σηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

«Κάτω στο γιαλό, στην ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μέ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.
Παίζει ὁ ποντικός βιολί
κι ἡ χελώνα παίζει ντέφι.
Πέρασε κι ἓνα πουλί
καὶ μᾶς λέει: «Χαρὰ στοῦ κέφι!»

Τί γέλια πού ἔκαναν!
Ἄκόμη καὶ ἡ Λόλα γελοῦσε.
Ὁ πατέρας εἶπε στήν Ἑλλη:
—Μπράβο, Ἑλλη! μπράβο!

Στά χωράφια

Τὰ παιδιά πῆγαν περίπατο.
Καθὼς βάδιζαν στά χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχια τοῦ σιταριοῦ,
πὺ ἦταν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι τους,
σὰ νὰ χαιρετοῦσαν.

Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

- Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχια;
Βλέπετε πὺ ξεράθηκαν;
Σὲ λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

Τὸ ψωμί

“Όταν γύρισαν στὸ σχολεῖο,

ἡ δασκάλα ρώτησε:

— Ποιὸς ξέρει νὰ μᾶς πῆ
πῶς γίνεται τὸ ψωμί;

Ἡ Ἄννα τότε εἶπε:

— Πάιρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
κι ἔπειτα τὸ ἀλέθουν,
γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.

Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ νερό

καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι στὸ φούρνο.

Ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί.

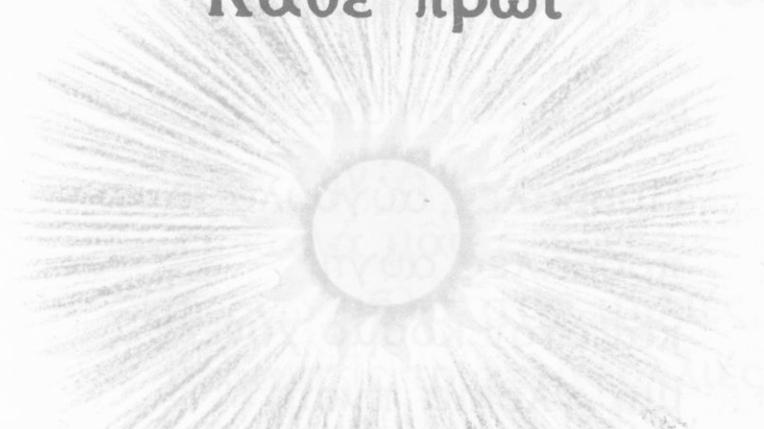
Τὸ καλοκαίρι

Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μέ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρωδιά.
Καὶ λουλούδια στὴ μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιά.

Κάθε πρωί

Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο.

Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγά-σιγά.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό.

Οἱ ἀκτίνες του εἶναι χρυσές
καὶ φωτίζουν ὅλο τὸν κόσμο.

Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δέντρα.

Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καὶ στὸν κόσμον χύνεις
μιὰ γλυκιά πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τὴ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νὰ ψέλνει
πάλι τὸ πουλί.

Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἡλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.
- Τί καλὰ μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια,
καὶ τὰ κρῦα λιῶνω χιόνια.
- Καὶ σὲ μένα τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

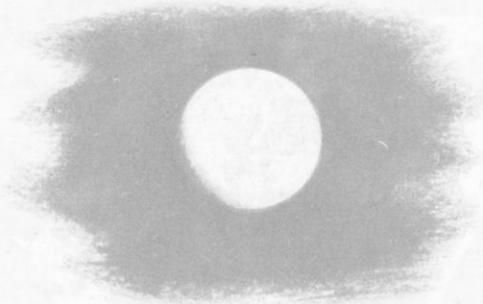

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ ὁ ἥλιος πηγαίνει
νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.
Βασιλεύει πέρα στὴ Δύση
καὶ σιγά-σιγά ἔρχεται ἡ νύχτα.
Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὴ φωλιά τους.
Κουράστηκαν ὅλη τὴ μέρα.
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν.
Τὰ παιδιὰ μαζεύονται στὸ σπίτι τους.
Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρῶνε.
Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγητό
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

Τὸ φεγγαράκι

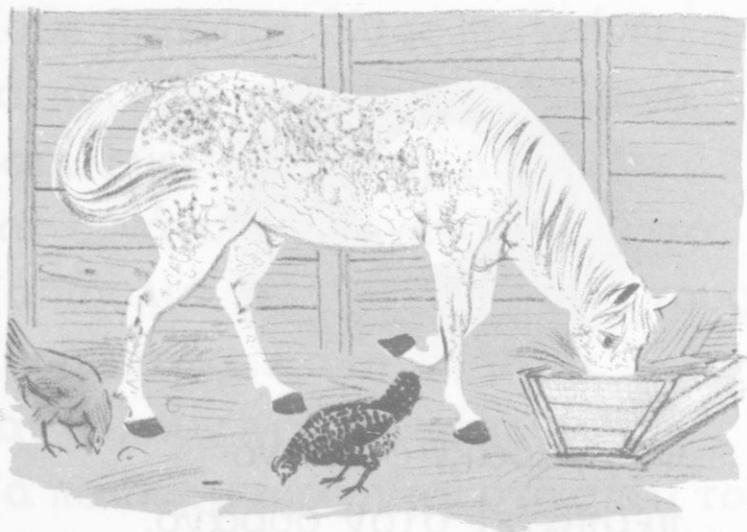
Φεγγαράκι φωτεινὸ
περπατεῖ στὸν οὐρανό.

Ἄνεβαίνει στὰ ψηλά
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελᾶ.

—Ἐλα κάτω, στρογγυλὸ
φεγγαράκι μου, καλό.

Ἐλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ.

Α Στό κτήμα του θείου

Ὁ θεῖος μένει στό κτήμα μέ τή θεία
καί τὰ δύο παιδιά τους.
Τὸ ἀγόρι λέγεται Ρήγας.
Τὸ κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.
Ὁ Μίμης, ἡ Ἄννα καί ἡ Ἑλλη
ξύπνησαν τήν Κυριακή πολὺ πρωί

καὶ πῆγαν στὸ κτῆμα τοῦ θείου.
Πῆγαν μὲ τοὺς γονεῖς τους,
γιὰ νὰ καθίσουν ἐκεῖ δύο μέρες.
Ἐκεῖνοι χάρηκαν, ὅταν τοὺς εἶδαν.
Δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν,
γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν.
Ὁ Ρήγας πῆρε τὸ Μίμη
καὶ πῆγαν νὰ δοῦν τὸ στάβλο.
Ἐκεῖ εἶδαν τὸ ἄλογο, τὸ Ντορή,
ποὺ κουνούσε τὴν οὐρά του.
Ὁ Μίμης πλησίασε πολὺ κοντά,
τὸ χάιδεψε καὶ τοῦ εἶπε:
— Ντορή, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῶα.
Θέλω νὰ εἶμαστε φίλοι.
Ἡ Χρυσούλα μὲ τὴν Ἄννα πῆγαν
νὰ δοῦν τὸ κοτέτσι.

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κότες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.

Ἡ Χρυσούλα τοὺς ἔριξε σπόρους.

Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία πῆγαν
νὰ δοῦν τῇ μεγάλῃ ἀγελάδα,
ποὺ ἔβοσκε στὸ λιβάδι.

Ἡ ἀγελάδα, μόλις τις εἶδε,
κουνοῦσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.

Τὴν κουνοῦσε καὶ φώναζε:

«Μού...μού...», σὰ νὰ ἔλεγε:

Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...

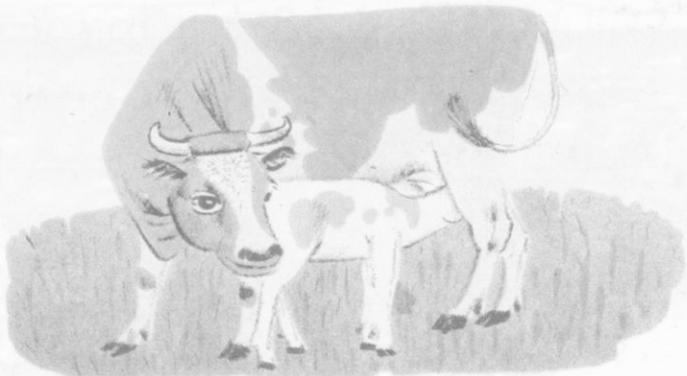
Ἕστερα γύρισαν στὸ σπίτι.

Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στὰ παιδιά
καὶ τοὺς εἶπε:

— Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.

Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας.

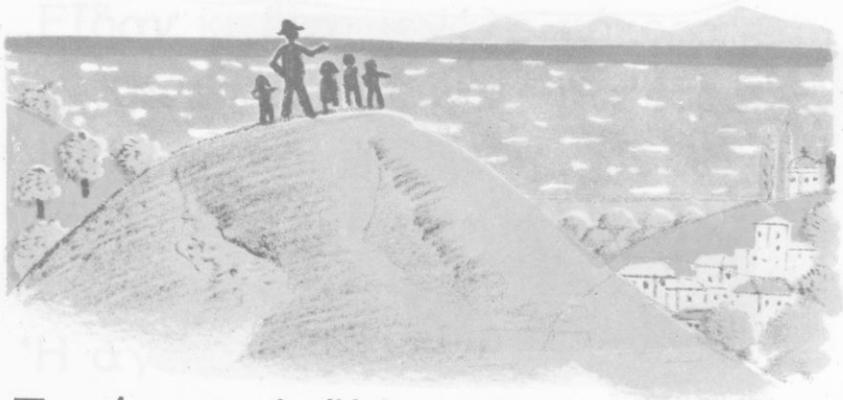
Ἡ ἀγελάδα

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα #
τρώει κάτω στή λιακάδα
μικρά χόρτα καὶ μεγάλα,
γιὰ νὰ κατεβάση γάλα.

Νὰ τὸ κάνουνε τυράκι, #
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουμε στὸ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὀρίστε, φά' το.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα
καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ λόφο.
Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσερα παιδιά.
Τὴν Ἑλλη δὲν τὴν πῆραν μαζί τους,
γιατὶ ἦταν ἀκόμη μικρή.
Καθὼς ἀνέβαιναν στὴν πλαγιά,
εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰ
κι ἔτρωγαν δροσερὸ χορταράκι.

Λίγο πρὶν φτάσουν στὴν κορυφή,
εἶδαν καὶ μιὰ βρυσούλα.

Τὸ νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καὶ ἔκανε ἓνα μικρὸ ποταμάκι.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφή,
ὄλα τοὺς φάνηκαν ὠραῖα.

Ἄπο ψηλά εἶδαν τὴ θάλασσα
καὶ τὸ μεγάλο κάμπο.

Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ,
ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους,
ἦταν πιά μεσημέρι.

Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.

Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.

Ἔφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη.

A "Ένα παραμύθι"

10

"Εφαγαν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιὰ νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.

Τὰ παιδιὰ τριγύρισαν τὴ θεία, A
γιὰ νὰ τοὺς πῆ παραμύθι.

Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιά φορά κι ἓναν καιρό,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολὺ καλοὶ φίλοι.

Τὰ δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νὰ κάνουν ἓνα μεγάλο ταξίδι,
γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμο.

Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ
κι ἔφτασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος.

‘Ο σκύλος ρώτησε τὸν κόκορα:

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε;

‘Ο κόκορας ἀπάντησε στὸ σκύλο:

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ στήν κουφάλα του,
εἶπε ὁ σκύλος.

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Σὲ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Α

19

Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»

Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἄλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

— Καλημέρα, φίλε μου, λέει.

Δὲν ἔρχεσαι στὴ φωλιά μου
νὰ σὲ περιποιηθῶ λίγο;

— Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.

Ρῶτα ὅμως πρῶτα τὸ φίλο μου,
ποῦ κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα.

Μπορεῖ νὰ ἔρθη καὶ αὐτός...

Ἡ ἀλεπού νόμισε
πὼς ἦταν καὶ δεύτερος κόκορας
καὶ πλησίασε στὸ δέντρο.
Ἀντὶ ὅμως νὰ δῆ κόκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸ σκύλο.
Τότε ἡ ἀλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.
Ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν ἤσυχοι
κι ἔξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Ὁ κόκορας

“Ενας κόκορας ὀλάσπρος
μέ ψηλό λειρὶ
καμαρώνει καὶ φουσκώνει
καὶ λιλιὰ φορεῖ
καὶ θαρρεῖ πῶς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.)

“Αμα βρῆ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καὶ τὸ διαλαλεῖ,
νά τὸ μάθουνε σὲ Δύση
καὶ σ’ Ἀνατολή.)

Ἡ κολοκυθιά

Ἡ Ἄννα ρώτησε:

- Παιδιά, παίζουμε τὴν «κολοκυθιά»;
- Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.
Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιχνιδιοῦ.
Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καὶ πήραμε τὸν ἀριθμὸ μας.

Τὸ 1 τὸ πῆρε ἡ Ἄννα.
Τὸ 2 τὸ πῆρε ἡ Χρυσούλα.
Τὸ 3 τὸ πῆρε ὁ Μίμης.
Τὸ 4 τὸ πῆρε ἡ Ἑλλη.
Τὸ 5 τὸ πῆρε ὁ Ρήγας.

Ἔστερα ρώτησε ἡ Ἄννα:
— Ποιὰ τιμωρία θὰ βάλωμε
σ' ἐκεῖνον πού θὰ χάση;
Ἄν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήσῃ.
Ἄν εἶναι ἀγόρι, νὰ κάνῃ τὸν πετεινό,
ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα.
Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τὸ παιχνίδι.
«Στοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,
πού τὸ ἀγαποῦμε ὅλοι,
εἶναι μιὰ κολοκυθιά,

πλάι - πλάι στη ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθεια.
Θὰ τὰ δώση ὁ παππούς
μποναμὰ τῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέση στὴν οὐρά της
κι ὅλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

Ἔπειτα ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Ποιὸς θὰ πάη στὴν ἀλεπού;
- Ποιὸς θὰ τῆς πάη τὰ κολοκύθια;
- Νὰ πάη τὸ 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τὸ 3; ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιὸς νὰ πάη; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ πάη τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τὸ 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νά πάη;
- Νά πάη τὸ 2.
- "Α, ὄχι, ὄχι τὸ 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάζαμε ὅλοι μὲ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ "Αννα.

"Ορθια ἡ Χρυσούλα λέει:

«Στοῦ χαμένου τὴν αὐλὴ
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.

Καὶ τοῦ πῆρα τὴ λαλιά,
νά τραγουδήσω τὴ μηλιά».

Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντιλάκι,
τὸ κουνᾶ στὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾶ:

- Μηλίτσα πού'σαι στό γκρεμό
μέ μῆλα φορτωμένη,
τά μῆλα σου λιμπίζομαι
καί τόν γκρεμό φοβοῦμαι.
- Σάν τόν φοβᾶσαι τόν γκρεμό,
ἔλ' ἀπ' τό μονοπάτι.
Νά σοῦ χαρίσω τά γλυκά
καί μυρωδάτα μῆλα.
- Ὠραῖα, ὦραῖα, φωνάξαμε ὅλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτήμα ^Α

“Εμειναν δύο μέρες στὸ κτήμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.
“Όταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν,
ὄλοι ἦταν στενοχωρημένοι. ^Α
— Καθίστε, καθίστε καὶ σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μὲ τή θεία.

— Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρήγας κι ἡ Χρυσούλα.

— Πρέπει νὰ φεύγωμε,

εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.

Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμη σχολεῖο...

Ἡ θεία τοὺς ἔδωσε ἓνα καλάθι,
πὺ εἶχε δῶρα ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Τὰ παιδιά χαιρέτησαν τὴ θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σὲ ὅλους
καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του

θὰ τοὺς συνόδευαν στὸ σταθμό.

Στὸ σταθμὸ ^A

Βάδιζαν γιὰ τὸ σταθμὸ.

Σὲ ὄλο τὸ δρόμο μιλοῦσαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας. ^A
Θὰ εὐχαριστηθοῦμε, ἂν ἔρθετε...

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.
Θὰ ἔρθωμε χωρὶς ἄλλο,
ὅταν τελειώση τὸ σχολεῖο.

Όταν ἔφτασαν στό σταθμό,
δέν περίμεναν πολλήν ὥρα.
Σέ λίγο ἔφτασε τὸ τραῖνο.
Τὰ παιδιά μέ τούς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στό τραῖνο
καί βγῆκαν στά παραθυράκια.
— Καλό σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νά μᾶς ἔρθετε καί πάλι...
— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολύ.
Ἔχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μέ τὰ παιδιά.

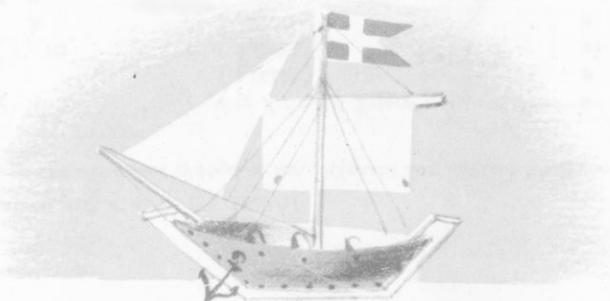
Οί έξετάσεις

Πέρασε ένας χρόνος.
Τήν Κυριακή είναι οί έξετάσεις.
"Όλα τά παιδιά έτοιμάζονται.
"Άλλα θά ποϋν ποιήματα,
καί άλλα θά τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν έργα.
Θά τὰ βάλουν στην έκθεσή τους.
'Ο Μίμης έτοίμασε ένα καράβι.
'Η Άννα ζωγράφισε
τό κτήμα του θείου.

"Όταν ήρθε ή Κυριακή,
έγινε ή μεγάλη γιορτή
καί όλοι ήταν χαρούμενοι.
Τά παιδιά θά προβιβάζονταν,
θά πήγαιναν στην παραπάνω τάξη
καί γι' αυτό τά καμάρωναν όλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) 'Η οίκογένεια	Σελ.	6
2) 'Η έκκλησία	»	8
3) Τὸ σχολεῖο	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ *

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α	(α)	»	17
4) ν	(νά)	»	18
5) Ν	(Νά)	»	19
6) λ	(λά)	»	20
7) Λ	(Λά)	»	21
8) ε	(ἐλα)	»	22
9) Ε	(Ἔλα)	»	23
10) η	(Ἐλλη)	»	24
11) Α	(Ἄννα)	»	25
12) μ	(μῆλα)	»	26
13) Μ	(Μίμη)	»	27
14) Π π	(Παπί)	»	28
15) Τ τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ κ	(Κότα)	»	30
17) γ	(γάλα)	»	31
18) ια	(γιαγιά)	»	32
19) Γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ χ	(Χ χ . . . ή χήνα)	»	36

* Το πρώτο μέρος ελήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου βραβείου Ἐλευθερίου τοῦ κ. Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ.

21)	Ρ ρ	(Ρ ρ . . . τὸ νερό)	Σελ.	38
22)	ω	(ρολόι)	»	40
23)	σ	(σ σ . . . σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπᾶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σύκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η	(Ὁ Ἡλίας)	»	47
29)	Β β	(Β β . . . ὁ βοριάς)	»	48
30)	Δ	(Ὁ Δήμος)	»	50
31)	Ω	(Ὡρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμᾶρι)	»	52
33)	Ζ	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμᾶρι)	»	54
35)	στ	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ	(Ὑπερήφανος κόκορας) . . .	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	οι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μοῦ . . . ἡ ἀγγελάδα) . . .	»	72
46)	σπ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ αἶθουσα)	»	77
48)	ευ	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	ευ	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αυ	(Αὐγό, αὐγό!)	»	84
51)	αυ	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύχτα)	»	88
53)	πν	(Ξύπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο)	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαστούνι)	»	94

57)	ντ	(Ντιν - ντάν, ή καμπάνα)	Σελ.	96
58)	σμ	('Η χιονισμένη αύλή)	»	99
59)	τζ, βλ	(Στο τζάκι)	»	102
60)	σγ, βγ	('Ο Σγουρός)	»	105
61)	σδ, πλ	('Ο βασιλικός)	»	108
62)	σβ	('Η σβούρα)	»	110
63)		('Ο κόκορας)	»	112
64)	γγ	(Το φεγγάρι)	»	114
65)	γκ	('Ο γκιόνης)	»	116
66)	μπρ, στρ	(Στην έξοχή)	»	118
67)	ντζ	('Η νεραντζούλα)	»	120
68)	αϊ	('Ο αίτος)	»	122
69)	αη	(Το άηδόνι)	»	125
70)	γχ	('Ο έλεγχος)	»	127
71)		*Αλφα - Βήτα	»	131
72)		Τά γράμματα	»	132

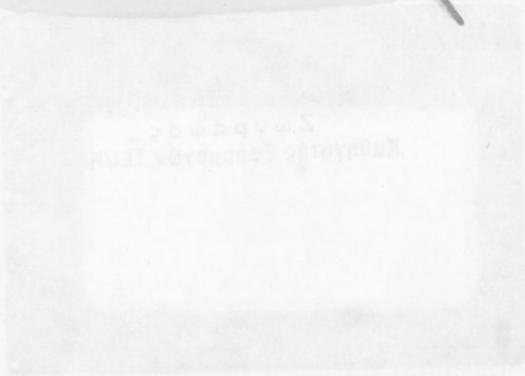
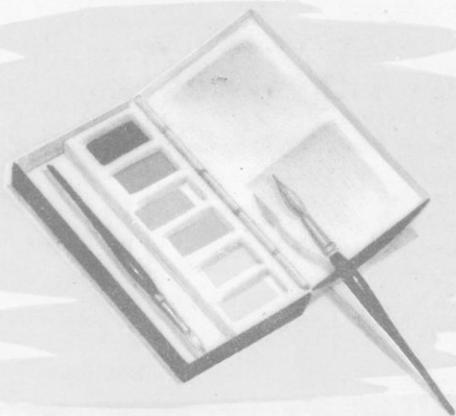
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ *

1)	Πρωινή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στή βρύση	»	138
3)	Γύρω στο τραπέζι	»	139
4)	'Η κούκλα τής 'Ελλης	»	140
5)	Τά χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκό (<i>ποίημα δημοτικό</i>)	»	144
7)	'Ηλθε ή *Ανοιξη	»	145
8)	'Η έορτή του Εύαγγελισμού	»	147
9)	Στή σημαία (<i>ποίημα *Αδαμ. Μαντούδη</i>)	»	149
10)	Τά καταστήματα	»	150
11)	Στό δρόμο (<i>ποίημα</i>)	»	153

* Το δεύτερον μέρος έλήφθη εκ του τυχόντος επίσης του πρώτου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλήν των υπ' αριθ. 16, 17, 26, 29 και 35 κεφαλαίων, άτινα έλήφθησαν εκ του τυχόντος του δεύτερου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἐκκλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρὴ	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι	»	158
15)	Πασχαλιὰ (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	160
16)	Στὴν ἔξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (<i>ποίημα Ἰω. Συκώκη</i>)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιὰ	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψωμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (<i>ποίημα</i>)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (<i>ποίημα δημοτικὸ</i>)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγαράκι (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θείου	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	183
32)	Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἕνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκορας (<i>ποίημα Ζ. Παπαντωνίου</i>)	»	190
35)	Ἡ κολοκυθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

5000

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσημον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15)21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

Σπύρος Ι. Παπασπύρου

Καθηγητὴς Ἐθνικῶν Τεχνικῶν.

024000025597

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΓ' 1975 (V) ΑΝΤΙΤΥΠΑ 270.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2577/28.4.75

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ: Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ — ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ - ΠΡΙΦΤΗΣ - ΔΑΒΕΡΩΝΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ - ΚΟΥΚΙΑΣ—Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ
ΤΙΘΙΧΙΟΘΕΣΙΑ: ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΚΔΟΣΕΩΝ Α.Ε.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΩΣΙΜΗΣ
ΑΝΑΓΚΗΣ

